

Hvordan når vi de radikalt ikke-kirkelige?

I 1988 mødtes 175 homoseksuelle aktivister i den amerikanske hovedstad, Washington, til et "krigsmøde" med et simpelt, men en bestemt dagsorden: at ændre samfundets holdning til homoseksualitet. Resultatet af mødet blev en fokusering på at påvirke den moderne kultur gennem et bredt udvalg af specifikt udvalgte media- og kommunikationsmidler. Seksten år senere, fjernede den amerikanske højesteret love imod sodomi, Canada har godkendt ægteskab mellem par af samme køn, og Amerika styrer også i den retning, og en større kristen kirkeretning har for kort tid siden valgt en biskop, der offentligt står frem som homoseksuel.

Den homoseksuelle påvirkning af spillet en enorm rolle i at samfundet serier hylder den homoseksuelle regnet for at være afvigende livsstil, endda sejt.

underholdningsindustrien har er blevet mindre følsomt. Tv-livsstil. Det, som engang var er nu regnet for almindelig –

Denne, tidligere mindre underkultur, styrer i dag det meste af den offentlige mening omkring livsstile. Faktisk er det sådan i dagens Nordamerika at mange kirker har tilbøjelighed til at være enige med en homoseksuel aktivist, end med apostlen Paulus. Denne utrolige ændring, og i dette tilfælde af djævelsk karakter, er aldrig tidligere set i verdenshistorien. Eller, har den?

Gå et par tusind år tilbage i tiden. En gruppe på omkring 120 mennesker samledes i salen ovenpå i et hus i Jerusalem. Vi læser i Apostlenes Gerninger kapitel 17 at disse, på trods af ufattelig modstand, forfølgelse og martyrdom, vendte verden på hovedet! Disse to eksempler er diametrale modsætninger, men alligevel kan du se den enorme påvirkning på samfundet, at tydelig lidenskab og strategi baseret på en ufravigelig overbevisning, har.

Dette leder mig til spørgsmålet: hvordan kan det være at de amerikanske kirker har mistet indflydelse, bare i min levetid, imens under-kulturer som det homoseksuelle samfund har fået mere indflydelse? Kirkerne vokser og er mere synlige end nogensinde før, og har dog aldrig haft så lille indflydelse som i dag.

Samfundets tilstand i dag reflekterer manglen på kristen indflydelse. Vi når simpelthen ikke ind til den hårde kerne af den radikale ikke-kirkelige kultur. Men, det er ikke det eneste problem. Vi når heller ikke de mennesker, som vi ser komme til vore kirker, og som tror de er frelste, men er det alligevel ikke. Tit, når vi deler vores tro uden for kirken, overser vi den gruppe af mennesker i vores kirker, som fortsat har et desperat mangelfuldt fællesskab med Kristus.

Hver uge kommer millioner til gudstjeneste, uden at have klar forståelse af, hvad kirkens formål er. Hvorfor? Jeg tror årsagen er enkel: Kirkens indflydelse på kulturen er ofte en skuffelse, fordi så

mange kirkegængere endnu ikke er blevet *radikalt forandret af evangeliet!* Eller, som min præst sagde engang til mig: kirkegængerne er *radikalt kirkelige!*

Hvad mener jeg med dette? Med de radikalt kirkelige henviser jeg til de skarer af mennesker som regelmæssigt møder op til fælles gudstjenester, men udviser dog intet bevis på et forandret liv.

Vi har mistet forståelsen af hvad Kristendom betyder. Når vi møder nogen til gudstjeneste en Påske søndag, kan du ligeså godt ønske dem Glædelig Jul samtidig, fordi du måske ikke ser dem igen i kirken! Og for andre er dette endda indbegrebet af en god kristen, eller en som gør godt og måske er en gavmild giver. Men Det Nye Testaments Kristendom, Apostlenes Gerninger, Jesu disciple, indlysende radikal kultur ændrende Kristendom er et *forandret liv*, som påvirker alt vi gør, alt vi er, alt vi tror.

Hvem er de radikalt kirkelige?

Med radikalt kirkelige forstår jeg to grupper.

Først er der dem, der er troende, som har mødt Herren, blive udfordret af evangeliet og som har et hjem i Himmelen. Men, de er aldrig blevet forandret, aldrig rigtig blevet disciple og er omringet af middelmådighed. De har udviklet den tankegang, at Kristendom er nogen man egentligt kun gør søndage formiddage.

Mange af disse mennesker har et dybt ønske om at leve for Jesus; de lever ganske enkelt ud fra hvad de ser. Det minder mig om en ældre herre i en kirke jeg besøgte, hvor Gud virkede i en mægtig vækkelse, hvor mange bekendte deres synder og liv blev forandret. Da han havde gennemgået kurset *Opleve Gud*, fortalte han mig, at han aldrig havde troet at Kristendom betød et personligt forhold med Kristus. Hele hans væremåde ændrede sig, efter han opdagede at Kristendom ikke betød at studere en søndagsskole undervisning, men at det betød et radikalt ændret liv.

Hvilken påvirkning har de radikalt kirkelige kristne på den ikke-kirkelige kultur? Mange ikke-kirkelige mennesker ser disse kristne, og deres respons til vores budskab er en gabende ligegyldighed. Årsagen til at mange mennesker ikke kommer til vore kirker er denne: de er bange for at blive lige som os! Som en journalist skrev det i november 2003

Selv om jeg kalder dem "radikalt kirkelige", kritiserer jeg ikke kirken som fænomen. Kirken er Guds idé, og Guds måde at nå ud til verden på. Men, det vi har ændret kirken til, og hvad vi læser i Det Nye Testamente, er ofte to meget forskellige virkeligheder. Det jeg forsøger at sige, er at der er en forskel mellem de radikalt kirkelige og de radikalt forandrede. De forandrede har mødt Jesus, og er aldrig kommet over det! Forskellen kan også beskrives således:

Kirkelige	Forandrede
Kirken kommer man i om søndagen	Kirken er os i hverdagen
Kirken er et hotel for de hellige	Kirken er et hospital for syndere
Tilbedelse er at modtage velsignelse	Tilbedelse er at give os selv til Gud
Evangelisation er for prædikanter, eller for bestemte tidspunkter i ugen	Evangelisation er en befaling alle troende skal gøre
En Kristen defineres ud fra opførsel, hvad du gør eller ikke gør	En Kristen defineres ud fra troen, der fører til korrekte handlinger
Kristendom betyder at Kristus er en del af dit liv	Kristendom betyder at Kristus er dit liv
Bibelen er en vigtig hjælp i ens liv	Bibelen er den eneste hjælp i ens liv

udgaven af *The Atlantic Monthly*: "Apatheisme¹ er religion, hvor en udtrykker ligegyldighed i valg angående åndelig forpligtelse."

Vi er nød til at huske, at da de 10 spejdere bragte deres dårlige rapport tilbage til Moses, og Israel valgte deres mening over Guds løfter, resulterede det i at en hel nation gik glip af Det Lovede Land i en hel generation. Vi vover ikke at gøre den samme fejltagelse i vor tid.

Den **anden** gruppe består af de, der er vokset op i kirken, kommer regelmæssigt og taler det kristne sprog. Du kan spørge om de er frelste, og de svarer: "Ja, det er ordnet".

Jeg har ikke tal på, hvor mange hundreder der har sagt dette til mig, på mine rejser i sydstatene. Men de har aldrig oplevet nogen forvandling, undtagen at de nu står op tidligt søndag morgen for at komme til gudstjeneste. De kender legen at være "kirkelig", de taler kirkesproget, men de kender ikke og taler ikke med Herren. Det er disse, som Billy Graham henviser til, når han siger, at de største evangelisations marker i Amerika, er kirkestolene.

Disse to grupper er ikke den samme, men begge har brug for en ændring i deres syn. Min erfaring, efter at have banket på tusindvis af døre i de sidste årtier, og når jeg spørger kirkemedlemmer om deres forhold til Gud, at disse næsten altid definerer deres forhold som noget de gør: "jeg er en menighedstjener" eller "jeg er med i barnearbejdet" osv. Ikke én ud af tyve, der er aktive i deres kirker, taler åbent om et personligt forhold til Gud gennem tro på Jesus Kristus. Og det er lige meget om jeg er nede i Bibel Bæltet, oppe i nordøst eller andre steder.

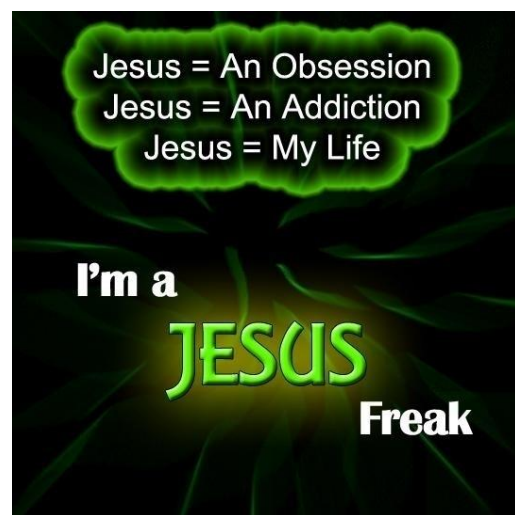
Jeg har været med til at lede Bibelskole elever til tro på Kristus, og aktive voksne på ungdomslejre, og menighedstjenere osv. I en kultur, hvor mange tror, at det at være en kristen er at være en amerikaner, eller at gå i kirke, har brug for at se virkeligheden af at være en *Jesu efterfølger*. Vi har brug for en genopblomstring af *Jesus Freaks* (definition: én, som elsker Jesus mere en dig!), mennesker med en radikal, fanatisk, brændende kærlighed til Gud. Ikke på en militant måde, men på en radikal måde.

Det er på tide, at kirken begynder at ligne den Herre vi bekender tro på. Hvordan kan vi gøre dette i den virkelige verden? Hvad med dette:

Lad os være ærlige: vi kan ikke blive ved med at gøre kirke, som vi altid har gjort det. Hvis vi fortsætter i det gamle mønster, fortsætter vi med at få, hvad vi hele tiden har fået. Hvis ikke der sker en ændring, vil kirkerne i Amerika blive som kirkerne i Vesteuropa, hvor de for det meste er

---

¹ For en apatheist, er religion er et abstrakt begreb, som kan være interessant, men i sidste ende ikke giver mening. Personer, der tager denne tilgang til tro mener, at religion ikke har nogen reel indflydelse på deres liv.

uvedkommende kraftløse vidner i en konstant sekulariserende kultur. Når Kristendom er reduceret til et ritual, slutter det med at være lig Kristus. Kristendom er et forandret liv!

Bank funktionærer har fortalt mig, at når de øves op i at genkende en falsk \$20 seddel, så lærer de ikke, hvordan en falsk ser ud. I stedet for lærer de den ægtes særpræg. Desto mere en kirke underviser, forkynder og lever Det Nye Testaments Kristendom, desto bedre bliver mennesker i stand til at opdage om deres forhold til Kristus er ægte, eller falskt.

Lær at fortælle dit vidnesbyrd, og lær de andres vidnesbyrd i din kirke. En ægte frelst troende har et vidnesbyrd: historien om Gud der forvandlede dem! Ofte, når jeg har været leder for evangelisations træning, har jeg begyndt med at bede deltagerne skrive ned deres egen vidnesbyrd om hvordan de blev frelst. Ofte oplever jeg, at nogle ikke har et vidnesbyrd om deres frelse. Ved at opmuntre hinanden til at fortælle deres frelses historie, og spørge andre i kirken om deres, kan være med til vise om man er åndeligt født på ny.

Vi har brug for at rejse en generation af unge mennesker med et fornyet fokus på et radikalt Ny Testamente Kristent liv, hele døgnnet, hele ugen. Sandheder forsømt i en generation bliver forkastet af den næste. Hvis vi ikke begynder at fremhæve den radikale side af Kristendommen, kan vi ende med at være som kirken på Jonathan Edwards² tid. Kirken havde en lære, kaldet "Half-Way Covenant" (Halv-vejs Pagten)³, som betød at hvis forældrene var aktive i kirken, så var deres børns åndelige tilstand god, hvis ikke børnene blev rebelske. Det tager kun én generation med en sådan lære, for at fylde kirken med fortabte kirkemedlemmer. Dette er måske også årsagen til at størstedelen af den kirkelige ungdom ikke kommer i kirke mere, når de er færdige med deres uddannelser; fordi de er blevet opfostret på en blodfattig form for Kristendom, hvor man ikke har et personligt forhold til Jesus.

Hvordan rettede Edwards op på denne situation? Han udfordrede de unge til at mødes til bøn og Bibelstudium – og mange gjorde det. Han underviste om retfærdiggørelse ved tro, fremhævede de vigtigste sider ved det kristne liv. Og hvad blev resultatet? I dag kalder vi det for Den Første Store Vækkelse. Gud skabte en kæmpe vækkelse i en tid, hvor Guds hånd var så desperat nødvendig. Mange kirkemedlemmer blev til ægte troende.

Vi er nød til at genfinde den kristne tros undere. Kirken har hovedsagelig mistet fornemmelsen af det underfulde og ærefrygten, som var genkendende hos apostlene i Apostlenes Gerninger. Når man mærker fornemmelsen af ærefrygt, følger kirkemedlemmernes frelse.

---

² **Jonathan Edwards** (5. oktober 1703 – 22. marts 1758) var en amerikansk prædikant, teolog og missionær blandt det oprindelig amerikanske folk, Indianerne.

³ Half-Way Covenant betød at man kunne opnå et delvist medlemskab i kirken for ens børn og børnebørn. De, som accepterede pagten, og var enige i at følge kirkens bekendelser og ritualer, kunne blive medlemmer uden at have haft en forudgående åndelig frelses oplevelse. Disse delvis-medlemmer havde ikke stemmeret i kirken, men de kunne dog deltage i nadver sakramentet. Det vigtigste for disse medlemmer var, at deres børn kunne blive børnedøbte i kirken.

Vi befinder igen i sådan en tid. Når en radikal, ubibelsk vanvittig gruppe sætter sig for at bestemme i Nordamerika, så er tiden kommet til at kirken genfinder evangeliets budskab. Vi er en generation af udfordrede og indpakkede troende. Men, når mennesker begynder at se Kristendommen i lyset af evangeliet, så søger mange efter realiteten af at leve for Jesus.

Jeg er ikke bange for fremtiden, eller bare råber "alarm!". Vores Gud er i kontrol! Gud hersker! Jeg er forventningsfuld, specielt fordi det er et faktum, at i 2006, og tiden fremover, vil der leve flere unge i Amerika, end nogensinde tidlige i vores historie. Måske rejser Gud en ny generation op af aktivister, som vil ændre tidens ånd fra den radikalt kirkelige til de radikalt forandrede.

Måske er tiden kommet, hvor kristne ledere har deres "krigsmøde". Imens kan du og jeg genfinde de første kristnes passion, hvor man så at de levede for Jesus, og den vantro verden indså, at de havde været sammen med Jesus (Ap.G. 4:13).

Dr. Alvin Reid, forfatter og professor i evangelisation ved Southeastern Baptist Theological Seminary, og bor i Wake Forest, North Carolina. For mere information om hans tjeneste, besøg www.alvinreid.com.

Oversat med tilladelse fra engelsk: Jan Áki Andreasen, 2010